

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové ve věci žalobce: **L. K., B.**, zast. Mgr. Liborem Rojarem, advokátem, se sídlem v Uherském Ostrohu, Veselská 710, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 21.4.2008, č.j.: ČOI: 5081/2008/0100/3000/2007/2008/Št/Št

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce, kterým bylo ve smyslu ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitelky inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10.3.2008, č.j. ČOI 8767/2008/3000/V/SŘ/N, kterým byla žalobci dle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč pro porušení § 15 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), ve znění účinném do 11.2.2008.

Ústřední ředitelka České obchodní inspekce v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedla, že po přezkoumání všech předložených písemných materiálů dospěla k závěru, že správní orgán prvního stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb. a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci závěrem, že se žalobce dopustil správního deliktu uvedeného ve výroku odvoláním napadeného rozhodnutí, a tento delikt mu byl bezpečně prokázán. Neshledala též v předchozím řízení žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost a správnost vydaného rozhodnutí.

Dle ústřední ředitelky České obchodní inspekce žalobce nepopíral, že písemné potvrzení o převzetí objednávky spotřebiteli nevystavil, ačkoliv služba nebyla poskytnuta na počkání. Ústřední ředitelka České obchodní inspekce se proto neztotožnila s názorem žalobce, že řízení nevyvolal, ačkoliv je možné, že si nadále není vědom svého pochybení. Řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti z jeho strany a to právní povinnosti, kterou mu ukládá ust. § 15 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele. Pokud jde o tvrzení, že zákazník objednávku nepožadoval, ústřední ředitelka České obchodní inspekce konstatovala, že zákon ani jiný právní předpis zákazníkovi (spotřebiteli) takovouto povinnost nikde neukládá, naopak podnikateli (poskytovateli služby) ukládá zákon povinnost vydat spotřebiteli písemné potvrzení o převzetí objednávky, není-li služba poskytnuta na počkání. Argument, že zákazník lhal, žalobce nijak nekonkretizoval, tudíž k němu nebylo přihlédnuto, stejně tak i k argumentu, že bez svolení zákazníka by na vozidlo nic nemontoval, neboť toto jednání nebylo předmětem rozhodnutí, proti kterému odvolání směřovalo. Ohledně výrazů správní delikt preventivní a výchovný uvedla, že jsou zákonnou terminologií, kterou je příslušný úřad oprávněn a povinen používat, přičemž tak činí ve všech případech bez rozdílu.

Pokud žalobce namítal, že kvalita jeho práce nespočívá v podepsání objednávky a písemném uvědomění zákazníka, k tomu ústřední ředitelka České obchodní inspekce uvedla, že úřad toto ani netvrdí. A pokud jde o tvrzení, že úřad žalobci práci znepříjemňuje a že je z toho žalobce unaven, lze mít za to, že žalobce toto řízení může subjektivně pociťovat jako znepříjemnění své práce, nicméně řízení je vedeno v souladu se zákonem a z důvodu, že žalobce porušil zákonem stanovenou povinnost. Pokud tedy v posuzovaném případě prodávající nevydal spotřebiteli písemné potvrzení o převzetí objednávek, ačkoliv služby nebyly poskytnuty na počkání, dopustil se správního deliktu, za který byl orgánem prvního stupně oprávněně postižen.

Ústřední ředitelka České obchodní inspekce se závěrem rovněž ztotožnila s výší pokuty vyměřené orgánem prvního stupně, přičemž byla toho názoru, že podané odvolání, jakož i obsah spisu jako celek, nezavdávají důvod k jejímu dalšímu snížení pod výměr obsažený v prvoinstančním rozhodnutí. Sankce ve výši 25.000,- Kč uložená v rámci sazby s horní hranicí 50.000.000,- Kč se neodchyluje v neprospěch žalobce od pokut ukládaných dozorovým orgánem v obdobných případech porušení § 15 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele a odpovídá okolnostem daného případu.

Žalobce v žalobě namítal nesprávné právní posouzení věci. V doplnění žaloby uvedl, že ředitelka v odůvodnění svého rozhodnutí ponechala bez povšimnutí část jeho argumentace, v níž se uvádí, že dotýcnému zákazníkovi byla písemná objednávka jistě navržena již z toho důvodu, že jej žalobce neznal, tento ji však přesto nepožadoval. Jelikož zákazník neposkytl žalobci potřebnou součinnost, nemohl se žalobce dopustit porušení zákona o ochraně spotřebitele. Nelze přece zákazníkovi nutit a vnucovat něco, co on sám nepožaduje a nechce.

Jako další vadu napadeného správního rozhodnutí žalobce namítal, že jím bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu první instance, jež bylo ve velmi podstatné a důležité části nepřezkoumatelné. Měl na mysli tu část prvoinstančního správního rozhodnutí, v níž se konstatuje, že porušení ust. § 15 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele žalobcem bylo bezpečně a jednoznačně prokázáno, avšak chybí označení jakéhokoliv důkazu, z něhož toto porušení zákona správní orgán zjistil. Tím pádem v odůvodnění správního orgánu první instance scházejí také úvahy, jakými úvahami se správní orgán při posuzování důkazů řídil. Pouhý odkaz na protokol bez uvedení důkazů a způsobu jejich hodnocení nemůže právně obstát. Žalovaný, jakožto nadřízený a odvolací orgán, toto pochybení nikterak nenapravil.

Dále žalobce namítal, že v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů také schází odůvodnění, na základě jakých skutečností a důkazů byl zákazník žalobce p. H. považován za spotřebitele a nikoliv podnikatele, když z veřejně dostupných databází vyplývá, že pan J. H. je

jak podnikatelem dle živnostenského zákona, tak i společníkem právnické osoby EKOLAN CZ, spol. s r.o. K objektivnímu rozhodnutí, zda se v daném případě vůbec jednalo o vztah spotřebitele a podnikatele dle ustanovení § 2 zákona o ochraně spotřebitele proto bylo zapotřebí objasnit otázku, zda bylo předmětné vozidlo ve vlastnictví fyzické či právnické osoby a zda bylo používáno k podnikání, tedy zda sloužilo k dosažení, zajištění a udržení příjmů podnikatele, anebo jen k přímé osobní spotřebě fyzické či právnické osoby. Také proto jsou obě rozhodnutí dle názoru žalobce nepřezkoumatelná.

Ve vyjádření k žalobě ústřední ředitelka České obchodní inspekce odkázala na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhla žalobu zamítnout.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující právně významné skutečnosti.

Dne 7.12.2007 provedla Česká obchodní inspekce, inspektorát Jihomoravský a Zlínský kontrolu v provozovně žalobce AUTOSERVIS na adrese Hradišťská 520, Buchlovice. V kontrolním protokole se uvádí, že kontrola byla zaměřena na dodržování zákona č. 634/1992 Sb. – oprávnění k podnikání, spotřebitelský podnět. Z učiněných zjištění vyplývá, že kontrolovaná osoba provádí opravy motorových vozidel bez příslušného živnostenského oprávnění. Ohledně spotřebitelského podnětu je pak uvedeno, že bylo provedeno šetření podané panem J. H. na opravu vozidla Mercedes Vito 112 CDI L, kterou provedl AUTOSERVIS, Hradišťská 520, Buchlovice, podnikatel Lukáš Kadlec. Předmětem podnětu je nespokojenost s účtovanou cenou za provedenou opravu, když dohodnuta byla cena 20.000,- Kč, která byla postupně navýšena na částku 69.326,- Kč. Tato částka byla zaplacená dne 21.6.2007-faktura č. 39. Po měsíci byla provedena další oprava, cena byla dohodnuta telefonicky na částku 21.000,- Kč, účtováno bylo 37.689,- Kč. Tato částka byla zaplacená dne 24.7.2007-faktura č. 53. Ověření předběžných a skutečně účtovaných cen nebylo možné provést, jelikož na žádnou z uvedených zakázek nebyl sepsán zakázkový list, ani jiný doklad s uvedenou předběžnou cenou. Žádná z obou oprav nebyla provedena na počkání. První byla přijata 2.6.2007 předána 21.6.2007, druhá přijata 7.7.2007 předána 24.7.2007. V protokole je pak rovněž uvedeno, že popsány skutečnostmi došlo k porušení ust. § 15 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb. Kontrolované osobě pak bylo uloženo opatření zaslat doporučeně kopie nabývacích dokladů na díly použité při opravách vozidla pana J. H.. V kontrolním protokolu je také uvedeno, že po projednání spotřebitelského podnětu podal podnikatel L. K. vyjádření, které tvoří přílohu č. 1 tohoto protokolu.

Ve vyjádření žalobce ke stížnosti pana J. H. je pak uvedeno, že celá zakázka se ze zákazníkem domlouvala ústně nebo telefonicky, zakázkové listy jsou interními dokumenty a jen při výslovné žádosti zákazníka se mu předává kopie, ale pan H. nic nechtěl. Zakázkové listy obsahují jen osobní údaje a nemají podle žalobce vliv na cenu. Když se mění cena, tak se běžně komunikuje se zákazníkem telefonicky, nejlépe osobně, aby zákazník sám viděl závady. Žalobce si myslí, že pan H. měl celou reklamaci u žalobce a ne si nechat opravit auto v jiném servisu. Žalobci pak přijde divné, že když bez problémů pan H. zaplatil, proč zpětně dělá problémy. Také uvedl, že v současné době podnikání Velkoobchod v řízení je živnost na opravu motorových vozidel.

Na základě výše uvedené kontroly vydal správní orgán prvního stupně dne 28.1.2008 příkaz, č.j.: ČOI 8266/2008/3000/V/SŘ, jímž byla žalobci ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč pro porušení právní povinnosti uvedené v ust. § 15 odst. 3 téhož zákona. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor ze dne 7.2.2008. Vyrozměním účastníka před vydáním rozhodnutí ze dne 22.2.2008 byl žalobce správním orgánem prvního stupně informován i o tom, že má ve smyslu ust. § 36 odst. 3

zákona č. 500/2004 Sb. možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit ke všem uvedeným podkladům pro vydání rozhodnutí.

Správní orgán prvního stupně vydal dne 10.3.2008 rozhodnutí, č.j.: ČOI 8767/2008/3000/V/SŘ, kterým byla žalobci ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč pro porušení povinnosti uvedené v ust. § 15 odst. 3 téhož zákona. Porušení ust. § 15 odst. 3 citovaného zákona spatřoval správní orgán v tom, že žalobce jako prodávající nevydal spotřebiteli J. H., bytem Z. 182, 389 01 V., písemné potvrzení o převzetí objednávek na opravu osobního motorového vozidla, které převzal dne 2.6. a 7.7.2007, ačkoliv opravy nebyly provedeny na počkání, ale až dne 21.6. a 24.7.2008. Podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění pak správní orgán mimo jiné uvedl, že porušení ust. § 15 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb. spatřuje v tom, že žalobce jako prodávající nevydal spotřebiteli J. H. písemné potvrzení o převzetí objednávek na opravu osobního motorového vozidla, které převzal dne 2.6. a 7.7.2007, ačkoliv za první opravu účtoval dne 21.6.2007 částku ve výši 69.326,- Kč a za druhou opravu účtoval dne 24.7.2007 částku ve výši 37.689,- Kč. Porušení cit. ustanovení bylo kontrolou jednoznačně prokázáno a je v kontrolním protokolu zdokumentováno. Součástí kontrolního protokolu v příloze č. 1 je i vyjádření žalobce k danému případu, z něhož je zřejmé, že k porušení povinnosti stanovené zákonem došlo. Správní orgán prvního stupně rovněž uvedl k čemu při stanovení výše pokuty přihlédl. Měl za to, že skutečný stav věci byl spolehlivě zjištěn a prokázán a žalobce porušil právní povinnost stanovenou v ust. § 15 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele.

Proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání ze dne 26.3.2008, o kterém rozhodla ústřední ředitelka České obchodní inspekce žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak výše uvedeno.

Ve správním spise se pak rovněž nachází podnět k prošetření pana Jiřího Heřmánka ze dne 22.11.2007 zasláný správnímu orgánu prvního stupně a faktura č. 39 ze dne 21.6.2007.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Podle ust. § 15 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb. není-li služba poskytnuta na počkání, je prodávající povinen vydat spotřebiteli písemné potvrzení o převzetí objednávky. Potvrzení musí obsahovat označení předmětu služby, její rozsah, jakost, cenu za provedené služby a termín jejího plnění.

Podle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb. za porušení povinností stanovených v § 3, 6, 7a, § 7b, § 8 odst. 1, 2, 3 a 4, § 8a odst. 1, § 9 až 19 tohoto zákona uloží orgány uvedené v § 23 pokutu až do výše 50 000 000 Kč; při stanovení výše pokuty se přihlíží k povaze protiprávního jednání a k rozsahu jeho následků.

Žalobce namítal nesprávné právní posouzení věci.

V dané případě při kontrole provedené dne 7.12.2007 pracovníky správního orgánu prvního stupně v provozovně žalobce (AUTOSERVIS) bylo zjištěno porušení ust. § 15 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., které tento orgán spatřuje v tom, že žalobce jako prodávající nevydal spotřebiteli J. H. písemné potvrzení o převzetí objednávek na opravu osobního motorového vozidla, které převzal dne 2.6. a 7.7.2007. Tato zjištění pak vyplývají z písemného kontrolního protokolu ze dne 7.12.2007, který žalobce stvrdil svým podpisem a ze kterého vyplývá, že žádná z obou oprav nebyla provedena na počkání. První oprava motorového vozidla byla přijata 2.6.2007, vozidlo bylo předáno 21.6.2007, druhá oprava byla přijata 7.7.2007 a vozidlo předáno 24.7.2007. V dané věci pak není sporu o tom, že žalobce nevystavil spotřebiteli písemné potvrzení objednávky, když tvrdil (vyjádření žalobce ke stížnosti pana J. H. ze dne 7.12.2007), že celou zakázku domlouval se zákazníkem ústně nebo telefonicky a pan H. nic nechtěl, tudíž kopie zakázkového listu zůstala u žalobce. Ani v podaném odporu ze dne 7.2.2008 proti příkazu vydanému správním orgánem prvního stupně dne 28.1.2008 č.j. ČOI 8266/2008/300/V/SŘ žalobce netvrdil, že by písemné potvrzení o převzetí objednávky spotřebiteli vydal. Tento argument neobsahuje ani odvolání žalobce ze dne 26.3.2008 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydaného dne 10.3.2008 pod č.j. ČOI 8767/2008/3000/V/SŘ. Soud se pak ztotožňuje s ústřední ředitelkou České obchodní inspekce v tom, že řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti ze strany žalobce a to právní povinnosti, kterou mu ukládá výše uvedené ust. § 15 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb. a tudíž neshledal námitku žalobce, že věc byla nesprávně právně posouzena důvodnou, když sám žalobce ani nepopírá, že spotřebiteli panu J. H. písemná potvrzení o převzetí předmětných objednávek nevydal. V daném případě nemůže obstát tvrzení žalobce, že spotřebitel nic nechtěl, když ust. § 15 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb. výslovně stanoví prodávajícímu tedy žalobci povinnost vydat spotřebiteli písemné potvrzení o převzetí objednávky, není-li služba poskytnuta na počkání. Vzhledem ke skutečnosti, že v daném případě žádná z oprav nebyla provedena na počkání a žalobcem nebyla vydána spotřebiteli písemná potvrzení o převzetí objednávky, dopustil se žalobce porušení ust. § 15 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., jak bylo uvedeno v rozhodnutích správních orgánů prvního i druhého stupně. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí při stanovení výše pokuty vycházel ze zákonem stanovených kritérií. Přihlédl k povaze protiprávního jednání a uvedl v čem spočívá a k rozsahu jeho následků, přičemž současně také uvedl v čem je spatřuje. Dle jeho názoru výše pokuty zcela odpovídá závažnosti správního deliktu. Konstatoval, že orgán může uložit pokutu až do výše 50 000 000,- Kč. Uložená pokuta za ust. § 15 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb. ve výši 25.000,- Kč je tedy na dolní hranici zákonného rozpětí uvedeného ust. § 24 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb. Dle jeho uvážení je výše pokuty plně v souladu se zákonem, nese v sobě preventivní prvek a svojí výší odpovídá zásadě přiměřenosti používané ve správním řízení. Uložená pokuta podle správního orgánu prvního stupně plní sankční účel, obsahuje v sobě i prvek preventivní a výchovný. Uzavřel, že ve své úvaze o výši pokuty vycházel ze dvou stanovených kritérií a pokutu uložil v rámci sazby stanovené zákonem a při úvaze o výši pokuty vážil a zhodnotil ji jako přiměřenou k hlediskům, z nichž vycházel. Ústřední ředitelka se pak ve svém rozhodnutí s výší pokuty vyměřené orgánem prvního stupně ztotožnila.

K námitce žalobce, že ústřední ředitelka České obchodní inspekce ponechala bez povšimnutí část argumentace, v níž se uvádí, že dotyčnému zákazníkovi byla objednávka jistě navržena již z toho důvodu, že jej žalobce neznal, tento ji však přesto nepožadoval, soud konstatuje, že i na tuto námitku ústřední ředitelka v odůvodnění svého rozhodnutí reagovala tím, když konstatovala, že zákon ani jiný právní předpis zákazníkovi (spotřebiteli) takovouto povinnost nikde neukládá, naopak podnikateli zákon ukládá povinnost vydat písemné potvrzení o převzetí objednávky, není-li služba poskytnuta na počkání.

Nedůvodnou také soud shledal námitku žalobce, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně chybí označení jakéhokoli důkazu, z něhož toto porušení zákona správní orgán zjistil, neboť pouhý odkaz na protokol bez uvedení důkazů a způsobu jejich hodnocení nemůže právně obstát. V předmětném kontrolním protokole pro danou věc uvedené rozhodné skutečnosti nebyly žalobcem nijak zpochybněny a to ani ve vyjádření ke stížnosti spotřebitele, k samotnému protokolu žalobce námitky nepodal, ač byl o tomto svém právu žalobce poučen, ani v podaném odporu proti příkazu, ani v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Naopak stále uváděl, že spotřebitel nic nechtěl. Správní orgány pak vycházely především ze zjištění uvedených v kontrolním protokole a především i z vyjádření žalobce ze dne 7.12.2007 ke stížnosti pana J. H.. Ve správním spise se pak rovněž nachází faktura č. 39 vystavená dne 21.6.2007, již bylo žalobcem panu J. H. za opravu fakturováno celkem 69.326,31 Kč.

Ohledně námítka žalobce, že v rozhodnutích správních orgánů chybí, na základě jakých skutečností byl zákazník žalobce pan H. považován za spotřebitele, soud konstatuje, že v dané věci není námitka žalobce relevantní, neboť již ze stížnosti pana H. vyplývá k jakému účelu předmětné vozidlo potřeboval a podle ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb. se pro účely tohoto zákona rozumí spotřebitelem fyzická nebo právnická osoba, která nakupuje výrobky nebo užívá služby za jiným účelem než pro podnikání s těmito výrobky nebo službami, což je i případ pana H., který předmětným vozidlem chtěl uskutečnit plánovanou cestu do Norska.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že správní orgány rozhodly v daném případě o uložení předmětné pokuty v souladu se zákonem a tudíž žádná z námitek žalobce není důvodná. Soud proto rozhodl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. o zamítnutí podané žaloby.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 27. října 2011

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu